ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu Policie České republiky, Okresního ředitelství České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2009, č. j. 7 Ca 108/2009 - 157,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo rozhodnuto, že se žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítá.

Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce podal kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2009, č. j. 7 Ca 108/2009 – 146. Zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o této kasační stížnosti. V souvislosti s žádostí o osvobození od soudních poplatků žalobce předložil dne 21. 5. 2009 potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků. V odůvodnění napadeného rozhodnutí soud vycházel z toho, že v předmětném potvrzení nebyly uvedeny žádné příjmy ani výdaje, žalobce pouze uvedl, že pobírá dávky státní

sociální podpory. Žalobce dále uvedl, že jediný příjem je doložen listinou volně vloženou ve spisu a prohlásil, že dávky v hmotné nouzi poskytované v maximální výši jsou jedinými prostředky s nimiž nakládá v nevýdělečném živobytí. Žalobce v potvrzení však neuvedl výši příjmů, není tedy možné podle soudu posoudit, jaká je konkrétní majetková situace žalobce v okamžiku podání kasační stížnosti. Žalobce ani blíže nespecifikoval dávky státní sociální podpory, nebylo tedy možné určit, jaká listina volně vložená ve spisu se k prokázání jeho tvrzení vztahuje. Soud však zjistil, že z obsahu spisu se přítomnost takové listiny, která by vypovídala o dávkách žalobci poskytovaných v současné době, nepodává. Dospěl k závěru, že u žalobce nejsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Skutečnosti odůvodňující osvobození od soudních poplatků pak podle názoru soudu žalobce neprokázal. Soud uzavřel, že s ohledem na neexistenci předpokladů pro osvobození od soudních poplatků zamítl i návrh žalobce na ustanovení zástupce.

Usnesení Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížností ze dne 29. 7. 2009. Stěžovatel v souhrnu namítl nesprávnou aplikaci ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. soudem v předcházejícím řízení. K tomu uvedl, že „tiskopis 060 nezná kolonku výdaje, nejsou-li jimi vyživovací povinnosti a dlužné závazky, a dávky v hmotné nouzi nejsou příjmem, přičemž v prohlášení se přiznává, že nemá žádný příjem definovaným právním řádem ČR". Podle stěžovatele není Městský soud v Praze způsobilý ani zhodnotit nedostatek prostředků, když v dávkách v hmotné nouzi a žádných příjmech při zdravotním handicapu a žádném majetku, nespatřuje předpoklad pro osvobození. Ustanovení § 36 s. ř. s. podle názoru stěžovatele předepisuje doložení nedostatku, nikoliv prokázání doložení. Dále stěžovatel konstatoval, že „vzhledem k povaze úkonů navrhovatele (podání z 21. května) není potřebné osvědčovat zdroj živobytí, a není-li v nepřehledném spise přec uložena nějaká rozhodná a aktuální listina, pak je uložena u místního správce soudních poplatků od 4. února 2009". Stěžovatel na závěr navrhl, aby „výrok I. a II. Městského soudu v Praze z 8. července 2009 byl změněn tak, že se žádostem z 21. května vyhovuje".

V doplňujícím podání ze dne 21. 1. 2010 stěžovatel mj. namítl, že mu nebylo vyhověno v žádosti o nahlédnutí do spisu a ve spise chybí listy 170 – 177. Zároveň požádal o ustanovení zástupce, „jenž by mu pomohl v ohrožených právech".

Vyjádření ke kasační stížnosti nebylo žalovaným podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti a zkoumání splnění podmínek řízení, Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele.

Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí (usnesení), jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému. Trvání na těchto podmínkách, vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení, by vedlo k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Rovněž konstantní judikatura Ústavního soudu vyslovila závěr, že „rozhodnutí o tom, zda jsou splněny zákonem stanovené předpoklady pro přiznání osvobození od soudních poplatků, spadá výhradně do rozhodovací sféry obecných soudů a s ohledem na ústavně zaručený princip nezávislosti soudů (čl. 82 Ústavy České republiky) Ústavnímu soudu nepřísluší přehodnocovat závěry, ke kterým obecný soud při zvažování důvodnosti uplatněného nároku dospěl. Přiznané osvobození od soudního poplatku navíc může být kdykoliv za řízení, případně i se zpětnou účinností odejmuto, pokud se prokáže, že poměry účastníka osvobození neodůvodňují nebo neodůvodňovaly“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2000, sp. zn. IV. ÚS 271/2000).

O věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Individuální osvobození od soudních poplatků je procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích. Tento druh osvobození od soudních poplatků je zařazen v ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., v němž je kromě jiného uvedeno, že účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Při rozhodování o osvobození od soudních poplatků se ale, mimo ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., též aplikuje - za použití ustanovení § 64 s. ř. s. - i ustanovení § 138 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Podle tohoto zákonného ustanovení lze přiznat účastníku řízení osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. Žadatel je přitom povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry.

Při rozhodování o osvobození od soudních poplatků soud přihlíží k celkovým majetkovým poměrům žadatele, k výši soudního poplatku, k nákladům, které si pravděpodobně vyžádá dokazování, k povaze uplatněného nároku a k dalším obdobným okolnostem. Při hodnocení majetkových poměrů žadatele je třeba přihlédnout nejen k výši jeho příjmů a množství disponibilních finančních prostředků, ale též k jeho možnosti si tyto prostředky opatřit. Rozhodnutí o žádosti pak musí vždy vycházet z konkrétního posouzení naplnění výše uvedených podmínek a musí odpovídat tomu, aby žadateli nebylo jen pro jeho majetkové a sociální poměry znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo. Osvobození od soudních poplatků je proto možno přiznat pouze osobě, která objektivně není schopna soudní poplatek zaplatit a nemá jinou možnost, jak se domoci svých práv než

cestou soudního řízení. Vždy je však nutno přihlížet i ke konkrétním možnostem žadatele finanční prostředky si opatřit. Objektivní hlediska pro posuzování poměrů žadatele, resp. jejich tíživosti, v současné době nejsou v platném právu vyjádřeny. Soudy jsou proto nuceny překlenout tento nedostatek v každém konkrétním případě interpretací. Zhodnocení všech okolností, které v této věci vypovídají o poměrech žadatele je tak věcí úvahy soudu a promítá se do závěru, zda je žadatel, s ohledem na své poměry, schopen zaplatit soudní poplatky.

Z dikce ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. především vyplývá, že účastník může být osvobozen od soudních poplatků při splnění těchto tří předpokladů: a) podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, b) podaný návrh (na zahájení řízení) není zjevně neúspěšný, c) doložení nedostatku prostředků. V daném případě stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků, tím je splněn první předpoklad. Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by soud vyhodnotil žalobu stěžovatele jako zjevně neúspěšnou, a je tedy splněn i druhý předpoklad. Při zkoumání existence třetí podmínky, tj. zda stěžovatel nemá dostatečné prostředky, nutno nejprve zdůraznit, že účastníka řízení „zatěžuje" jak břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní. To znamená, že pokud chce být účastník ohledně své žádosti o osvobození od soudních poplatků úspěšný, musí nejen uvést, v čem spatřuje svůj nedostatek prostředků, který podle jeho názoru vede k tomu, že nemůže soudní poplatek uhradit, ale současně musí i takové tvrzení prokázat. V tomto ohledu je třeba odmítnout nesprávný názor stěžovatele, že ho v řízení o osvobození soudních poplatků nezatěžuje důkazní povinnost stran doložení podaných tvrzení. Právní úprava institutu individuálního osvobození od soudního poplatku neukládá soudu povinnost, aby sám za stěžovatele jako žalobce vyhledával skutečnosti, které by měly charakterizovat nedostatek stěžovatelových prostředků k uhrazení soudního poplatku.

K otázce individuálního osvobození od soudních poplatků pro řízení před správními soudy se Nejvyšší správní soud opakovaně již judikatorně vyjádřil v celé řadě svých rozhodnutích (přímo i v několika rozhodnutích týkajících se samotného stěžovatele). Například ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2004, č. j. 1 Afs 5/2003 - 54, publikovaném pod č. 311/2004 Sb. NSS, zdejší soud ve vztahu k ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. především zdůraznil, že při podání návrhu na individuální osvobození od soudních poplatků podle tohoto ustanovení musí žalobce v žádosti o osvobození od soudních poplatků jednak uvést, v čem spatřuje nedostatek prostředků, z nichž by měl zaplatit soudní poplatek, a jednak toto tvrzení doložit. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud taktéž v usnesení ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publikovaném pod č. 537/2005 Sb. NSS, když připomněl, že *„povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje*". Dále v rozhodnutí ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„účastník řízení, který požádal o osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), a který byl soudem řádně poučen (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), je povinen uvést a prokázat veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti. Vyplyne-li z uvedených údajů či obsahu spisu, že jsou nevěrohodné, popř. neúplné, soud žádost zamítne.*", anebo v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Ans 2/2007 – 51, dostupném na www.nssoud.cz, zaujal také právní názor: *„Nedoloží-li účastník řízení své, byť*

i tvrzené minimální, příjmy, je dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku".

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 21. 5. 2009 žádost o ustanovení zástupce a osvobození od soudního poplatku pro řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2009, č. j. 7 Ca 108/2009 – 146. K této žádosti připojil potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce – formulář vzor 060, které sám nazval prohlášením a bez dalšího v něm proškrtl kolonky II. (příjmy z pracovního-obdobného poměru) - v bodu 11. ve znění Žadatel není zaměstnán z důvodu: doplnil „*pracovní omezení pro autismus*", III. (příjmy z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr), IV. (příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti), V. (příjmy z hmotného a sociálního zabezpečení), VI. (další příjmy), VII. (osobní majetek), VIII. (výdělkové a majetkové poměry manžela žadatele), dále proškrtl kolonku IX. (závazky), v bodě 28. Mám tyto dluhy: dopsal „*nesděluje se*", a posléze v kolonce X. (jiné okolnosti, které by mohly mít vliv na osvobození) – bod 29. uvedl, že "*jediný příjem, jenž je doložen nejen listinou volně uloženou ve spise. Prohlašuje se, že dávky v hmotné nouzi, sic v maximální výši, jsou jedinými prostředky s nimž nakládám v nevýdělečném životytí*". Takto vyplněné potvrzení pak stěžovatel opatřil datem 21. 5. 2009 a vlastnoručním podpisem.

Na podkladě shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uvážil, že stěžovatel sice splnil své břemeno tvrzení, avšak naproti tomu neunesl své břemeno důkazní v tom smyslu, že by soud na základě předložených důkazů mohl dospět k právnímu závěru pro stěžovatele příznivému, tj. výroku o splnění zákonných podmínek pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků. Ačkoliv tedy stěžovatel sám připustil existenci určitého příjmu (pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi), tyto tvrzené skutečnosti dostatečně neprokázal, čímž zamezil soudu učinit kvalifikovanou úvahu o jeho finanční nouzi. Jak již bylo výše řečeno, povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na navrhovateli a soud zde z úřední povinnosti nepostupuje. Městský soud v Praze tak správně posoudil stěžovatelem předložené písemnosti jako nedostatečné důkazní prostředky, jenž by prokazovaly nemožnost stěžovatele soudní poplatky uhradit ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s.

Co se týče stěžovatelem doloženého potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků, nutno konstatovat, že jednak obsahuje tvrzení neurčitá, např. ohledně pobírání dávek státní sociální podpory (v kolonce V. příjmy z hmotného a sociálního zabezpečení, bod 21. jsou dávky státní sociální podpory proškrtnuty na rozdíl od bodu 29, kde stěžovatel sám uvádí, že příjemcem dávek v hmotné nouzi je), a jednak stěžovatel tato svá rozporuplná tvrzení ani ničím nedoložil. Pokud stěžovatel spatřuje nedostatek svých prostředků, pro který nemůže soudní poplatek uhradit, v tom, že pobírá dávky v hmotné nouzi a nemá žádný příjem pro svůj zdravotní handicap, bylo z jeho strany nezbytné doložit příslušné přílohy, kterými jsou zejména rozhodnutí o přiznání dávek z hmotného a sociálního zabezpečení. Právě ty byly v případě stěžovatele zřejmě aktuální, a přesto byla kolonka V. příjmy z hmotného a sociálního zabezpečení proškrtnuta. V této souvislosti třeba souhlasit s krajským soudem, že za dané situace nebylo možné určit, jaká blíže nespecifikovaná listina (dle stěžovatele volně vložená ve spisu) se k prokázání jeho tvrzení vztahuje. Soudní spis pak žádnou listinu, která by

dokládala pobírání konkrétní dávky stěžovatelem v době podání žádosti, neobsahuje. Stěžovatel sice v prohlášení uvedl, že je adresátem určité dávky státní sociální podpory, ale minimálně v něm neuvedl zásadní údaje, a to v jaké výši měsíčně pobírá tuto dávku, z jakého titulu a rozhodnutím kterého úřadu mu byla vyměřena. Soud tak nemohl presumovat finanční potíže stěžovatele, stejně jako existenci dluhů, byť by jinak tyto okolnosti mohly objektivně naplňovat podmínky k úplnému nebo částečnému osvobození od soudních poplatků.

Třeba podotknout, že přezkoumávané rozhodnutí Městského soudu v Praze není postaveno na závěru, že by stěžovatel měl dostatek prostředků, a nejsou tudíž u něj dány důvody pro osvobození od soudních poplatků. Soud neosvobodil stěžovatele od soudních poplatků proto, že ten věrohodným a úplným způsobem nedoložil své osobní, majetkové a výdělkové poměry. Soud v tomto případě ani nepřistoupil k meritornímu posouzení, zda poměry na straně stěžovatele odůvodňují osvobození od soudních poplatků. Pro stěžovatele je toto nepříznivé rozhodnutí nutno chápat jako procesní sankci reagující na jeho nedostatečné prokázání tvrzených skutečností, a tedy i na samotná neúplná a nevěrohodná tvrzení ohledně jeho majetkové a sociální situace. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěrem soudu, že stěžovatel dostatečným způsobem neprokázal jím tvrzený nedostatek prostředků pro naplnění podmínek osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s. Soud proto postupoval v souladu se zákonem, jestliže stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznal.

Neopodstatněná je rovněž stížní námitka ohledně nevyhovění žádosti stěžovatele o nahlédnutí do spisu 7 Ca 108/2009. Stěžovatel požádal dne 3. 12. 2009 (č. l. 170) u Městského soudu v Praze o nahlédnutí do spisu jmenovitě u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 11. 12. 2009, č. j. 3 Aps 10/2009 – 175, stěžovatele vyzval k písemnému sdělení, kdy se dostaví k nahlédnutí do spisu, aby mohl být spis nachystán. Stěžovatel reagoval podáním ze dne 30. 12. 2009, kde pouze uvedl sp. zn. 3 Aps 10/09 a sdělení: „žádalo se a žádá o nahlédnutí u KS v Č. B. Děkuje se za pochopení.“ Následně byl spis vedený u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 108/2009 zaslán Nejvyšším správním soudem přímo Krajskému soudu v Českých Budějovicích (č. l. 177). Na č. l. 179 je pak založen úřední záznam potvrzující, že stěžovatel P. Č. dne 21. 1. 2010 nahlédl do spisu 7 Ca 108/2009 Městského soudu v Praze, což sám stvrdil vlastnoručním podpisem. Ohledně námitky chybějících listů spisu č. 170 až 177, třeba upozornit, že na těchto listech jsou obsaženy pouze interní administrativní pokyny a výpisy Nejvyššího správního soudu, které se vůbec nedotýkají postavení ani práv stěžovatele a zpravidla se ani nezakládají do příslušného soudního spisu krajského soudu, resp. Městského soudu v Praze. Proto – a zcela v souladu s pravidly spisového řádu – uvedené listy nebyly součástí spisu Městského soudu v Praze vedeného pod sp. zn. 7 Ca 108/2009, o jehož nahlédnutí stěžovatel požádal.

Pokud jde o opětovnou žádost stěžovatele o ustanovení zástupce (tj. osvobození od soudních poplatků) Nejvyšší správní soud pokládá za nutné poukázat na ustálenou správní judikaturu týkající se povinnosti správního soudu rozhodovat o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku dle § 36 odst. 3 s. ř. s. V rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, *„jestliže navrhovatel znovu požádá o ustanovení zástupce poté, co již*

bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti ve smyslu § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodující". Správní soud je tak povinen rozhodnout o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména tedy došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v posledně uplatněné žádosti o ustanovení zástupce ze dne 21. 1. 2010 žádné nové skutečnosti rozhodné pro posouzení předpokladů osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s. nedoložil, Nejvyšší správní soud o této žádosti stěžovatele meritorně nerozhodoval.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí nezákonností ani jinou vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu